

داستان رویان

تاریخ شفاهی دکتر سعید کاظمی آشتیانی در پژوهشگاه رویان جهاد دانشگاهی

درس و دانشگاه می‌شدیم. (دکتر عبدالحسین شاهوردی، از دوستان دوران دانشگاه دکتر کاظمی آشتیانی و مدیرعامل فعلی پژوهشگاه رویان).

همین روال ادامه داشت تا اینکه سال ۱۳۶۲ مجدد دانشگاه‌ها باز شد و دانشجویان رفتند سر کلاس. هر قدر ارتباط با محیط آرام دانشگاه بیشتر می‌شد، کمتر می‌توانستند به جبهه‌ها بیایند. با این وضعیت معلوم نبود چه بر سر دغدغه‌های ناآرام سعید [۱] و جوانان پُرشور و انقلابی آن روزها بیاید؛ جوانانی که مهم‌ترین دغدغه‌شان حضور شبانه‌روزی در جبهه بود.

در دانشگاه، نهادی که ارتباط دانشجویان امثال سعید را با وجود همه دوری‌ها و انفصال‌ها، با آرمان‌ها و دغدغه‌هایشان حفظ می‌کرد، «جهاد دانشگاهی» [۲] بود؛ تشکلی نوپا که به منظور ایجاد ارتباط بین دانشگاه و تأمین نیازهای روزانه و بر زمین مانده کشور شکل گرفت. از آنجاکه جنگ اولویت اول آن روزها بود، بچه‌های جهاد خیلی سریع به صنایع بزرگ و مهم راه پیدا کردند؛ موشکی، پهپاد، مخابرات، تسلیحات و... به واسطه همین اقدامات و دستاوردها، به تدریج جهاد دانشگاهی در دانشگاه‌ها هویت پیدا کرد و از جایگاه ویژه‌ای برخوردار شد؛ تاجایی که در شورای دانشگاه‌ها و هیأت‌رئیس‌ها آنها عضو داشت. کاظمی آشتیانی هم عضو جهاد دانشگاهی شد و مدتی مسئولیت بخش فرهنگی این نهاد را در دانشکده برعهده گرفت. فعالیت‌های فرهنگی‌ای که امروزه تشکلی‌های دانشجویی در دانشگاه‌ها انجام می‌دهند، آن زمان برعهده جهاد دانشگاهی بود. اقداماتی مثل برگزاری کلاس‌های آموزش قرآن، مسابقات قرآن، برگزاری کلاس‌های دینی و اخلاقی و همچنین ثبت نام دانشجویان متقاضی حضور در جبهه و ایجاد هماهنگی‌های لازم برای اعزام آنها به مناطق جنگی، همگی زیر نظر سعید انجام می‌شد. [۳]

کلینیک‌ها چراغ امید بودند

بچه‌های جهاد می‌خواستند کلینیک‌هایی در مناطق فقیرنشین تهران راه‌اندازی کنند تا خدمات پزشکی ارزان قیمت به مردم ارائه دهند. اولین کلینیک را در چهارراه کالج [۴] و با نام شهیدرعبت [۵] برپا کردند. خدماتی مثل گفتاردرمانی، کاردرمانی و فیزیوتراپی ارائه می‌شد. مراکز درمانی بعدی، کلینیک حضرت فاطمه‌الزهرا شماره یک واقع در خیابان ایران و کلینیک حضرت فاطمه‌الزهرا شماره دو واقع در خیابان شهزاد بود. از اقدامات مهم دیگر سعید،

نهادی برای نیازهای بر زمین مانده کشور

اعزام‌هایمان معمولاً در ایام عملیات انجام می‌گرفت، چراکه تعداد مجروحان در این ایام بیشتر بود و بیشتر به حضور تیم‌های پزشکی و امدادی نیاز می‌شد. زمان جنگ، همیشه به کادر پزشکی و امداد و درمان نیاز بود، برای همین از طرف دفتر فرهنگی «جهاد دانشگاهی»، برای دانشجویان کلاس‌های بهیاری و امدادگری برگزار می‌کردیم و زمان شروع عملیات یا کمی قبل از آن معمولاً با گروه پانزده، بیست نفره از دانشجویانی که دوره‌های بهیاری و امدادگری را تمام کرده بودند، به مناطق جنگی می‌رفتیم و بعد از اتمام عملیات دوباره برمی‌گشتیم و مشغول

”

جهاد دانشگاهی» تشکلی نوپا که به منظور ایجاد ارتباط بین دانشگاه و تأمین نیازهای روزانه و بر زمین مانده کشور شکل گرفت